

Щъркели.

Ѣ единъ ясенъ мартински день ние станаме рано и се запжтихме къмъ старата плѣвня, върху която знаяхме, че има ланско щъркелово гнѣздо. Разгледахме го ние, но щъркелитѣ още нѣмаше.

„Врѣмето почна да се постопля. Скоро ще ни додаты прѣлетнитѣ гости отъ далечни страни“, каза ни дѣдо. И наистина слѣдъ три дена щъркелитѣ пристигнаха. Ние съ голѣма радостъ видѣхме кацнала на старата плѣвня една голѣма птица, сѣкашъ обути съ червени обуца, съ малка глава, на която отдалечъ личеха двѣ живи, подвижни, черни очи. Това бѣ мъжкиятъ щъркелъ, покритъ съ бѣли пера, които само къмъ края на опашката и крилѣтѣ се свършваха съ черни линии. Край щъркелѣтъ почиваше щърклицата. Тя по всичко приличаше на другаря си, само че изглеждаше помалка.

Слѣдъ кратка почивка щъркелитѣ се заловиха за дружна работа. Тѣ поправиха гнѣздото си, което бѣше поврѣдено отъ лошото зимно врѣме.

Слѣдъ това често почнаха да ходятъ на блатото. Тамъ бавно и дебнешката газѣха изъ водата. Тѣ бързо сграбчваха съ клюна си ту жаба, ту пиявица, ту риба, понѣкога нѣкоя змия, или пѣкъ друго такова нѣщо.

Слѣдъ нѣколко дена въ гнѣздото имъ имаше петъ бѣлезникави яйца. Отъ това врѣме щъркелитѣ не оставяха гнѣздото. Тѣ почнаха да ходятъ за храна подредъ.